

saa gaar man hen og gør, hvad der vel ikke er Meningen, Landets Forsvarsordning til en Højresag, og saa gør man alle dem til Højremænd, der for Alvor ville bringe Ofre for at faa Landets Forsvarsvæsen bragt i behørig Orden. Det sidste er sikkert ikke Meningen, thi saa bliver mit Parti pludselig et stort Parti i dette Land. Jeg skal i øvrig ikke indlade mig paa dette. Det maa afgøres mellem de forskellige politiske Afskygninger i Tinget. Jeg har kun villet konstatere dette, da jeg som Ordfører for min Gruppe, den Gang Forsvarskommissionen blev nedsat, udtalte saa varmt og inderligt som nogen et Haab om, at Nedsættelsen af denne Kommission maatte føre til, at Forsvars-sagen blev løftet ud af Partikævlet. Jeg mener at have Ret til at sige, at de to Medlemmer, jeg nævned, ikke have givet noget Bidrag til at løfte denne Sag ud af Partikævlet, men tværtimod have hamret den saa fast deri, at den heller ikke denne Gang slipper ud. Jeg har kun villet konstatere dette, for Resten kommer disse indre Stridigheder ikke mig ved.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de faldne Ytringer om, at disse Forslag skulde være den fulde Opfyldelse af Sagkundskabens Fordringer og Højres Ønsker. Jeg vil forudskikke en Bemærkning i Anledning af, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har gjort sig skyldig i den Synd paa en Maade at kalde Forsvars-sagen for en Højresag, idet han taler om Højres Forslag i Kommissionsbetænkningen. Jeg maa henvise til, at disse Forslag ere et nøjagtigt Udtryk for, hvad Sagkundskaben i samme Betænkning har opstillet. Der findes i Højres Forslag ikke Afvigelse af Betydning derfra. Det skulde da være nogle Beregninger. Men naar dette er Tilfældet, kan man ikke tale om Højres Forslag, man maa tale om Sagkundskabens Forslag.

Naar det i visse Taleres Mund har faaet Udseende af, at de her forelagte Forslag ere en saadan Fuldkommgørelse af, hvad Sagkundskaben maa for-dre, at alle, navnlig Højre, nu sagtens kunne slaa sig til Taals dermed og være glade til, maa jeg sige, at dette efter min Mening er meget langt fra at være Tilfældet. Der er her end ikke Tale om det Minimum, Sagkundskaben som saadan maatte for-dre paa dette Omraade. Der er en himmelvid Forskel paa de Opgaver, man kan stille Sagkundskaben. Forlanger man af Sagkundskaben en Ordning for

Danmarks Forsvar under de Forudsætninger, hvorunder Danmark kan tænkes at komme i Krig, og indenfor den finansielle Ramme, som den anser for fuldt forsvarlig, naar den skal afgøre denne Sag, vil den stille sig paa den sikre Side og gøre Underlaget, Strækkebjælkerne i hele Bygningen saa stærke, at alle tekniske Tvivl ere fjernede. Men deraf følger saa ganske naturligt, at Sagkundskaben ikke kommer til at staa paa den billigste Side i finansiell Henseende.

Men man kan ogsaa stille Opgaven paa en anden Maade. Jeg skal tage et bestemt Eksempel, der ligger lige for: Søbefæstningens Ordning. Denne Befæstning har, som bekendt, af de sagkyndige været beregnet til at ville koste 18,6 Mill. Kr., i øvrigt i alt væsentligt i den Skikkelse, hvori den nu er forelagt. Men Regeringen har ikke ment, at den turde stille Forslag om en saa stor Sum her i Tinget. Den har derfor, som Forsvarsministeren har sagt, søgt at holde Beregningerne indenfor de yderste Grænser, som det var muligt at finde, naar Hovedprincippet, Forsvarligheden, nogenlunde skulde bibeholdes. Naar Ministeriet saa forlanger af den samme Sagkundskab, der har udkastet det første Forslag til 18,6 Millioner, at den skal fremsætte et Forslag, der holder sig indenfor 11 Millioner, følger det af sig selv, at dette Forslag maa være saa meget ringere. Da det Antal Værker, der skal anvendes til dette Forsvar, formodentlig ikke kan være mindre, vil deres Konstruktion, som det ogsaa fremgaar af Opgørelsen i Motiverne, blive saa meget svagere, Antallet af Skytset saa meget ringere og Ammunitionsforsyningen saa meget mindre. Jeg vil ikke sige, at man ikke kan forsvare at gøre dette, og det af to Grunde, for det første, fordi der altsaa er alt, hvad der skal være til at tage det første Stød, og for det andet, fordi der, som der ogsaa staar i Motiverne, er Mulighed for at kunne bygge videre paa det, der er, hvis det viser sig nødvendigt. Jeg fremhæver dette som et Eksempel paa, at det vil være ganske urigtigt at gaa ud fra, at der med disse Forslag var givet Sagkundskaben frit Spil i finansiell Henseende. Tværtimod! Og naar det gaar saadan med det grønne Træ — jeg kalder Forslaget om Søbefæstningen i Forhold til de øvrige Forslag: det grønne Træ —, saa kan man vel forstaa, at det ikke gaar synderlig godt med det tørre Træ.

Jeg skal i Øjeblikket uden i mindste